

Хлопчик-зірка (скорочено)

Оскар Уайльд

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Давним-давно два бідні Дроворуби прокладали собі шлях додому через великий сосновий ліс. Стояла зимова морозна ніч. Було дуже холодно. Дроворуби провалилися в глибокий замет, згодом послизнулися на твердому гладенькому льоду, розсипавши оберемки хмизу. Їм довелося знову збирати й зв'язувати їх.

Нарешті вони побачили в долині вогні рідного села. У той час, як вони розповідали один одному про свої нещастя, трапилася дивна річ. З небес упала дуже яскрава й красива зірка. Чоловіки надіялися, що то було золото. Вони підійшли до того місця і побачили плащ із золотого полотна, розшитий зорями. Коли вони розгорнули складки плаща, у яких могло бути золото, то виявили маленьку дитину.

Один з чоловіків запропонував залишити дитину на снігу, та інший змилосердився і взяв маля з собою. Коли Дроворуби дійшли до села, його товариш попросив віддати йому плащ. Але той відповів, що плащ належить дитині.

Коли дружина відчинила двері й побачила, що її чоловік повернувся живий і здоровий, вона зраділа. Та коли він показав їй дитину, вона стала нарікати, що в них і так багато дітей. Чоловік сказав, що це Хлопчик-Зірка, і розповів про те, як знайшов дитя. Жінка не заспокоїлася, висміювала його, говорила сердито, навіть кричала. Чоловік нічого не відповідав і все ще стояв на порозі.

Через деякий час вона заплакала, взяла дитину, поцілувала її й поклала в маленьке ліжечко до їхньої найменшої дитини. На другий день Дроворуб сховав до скрині золотий плащ і бурштиновий ланцюжок, які були при дитині.

Хлопчик-Зірка виховувався разом із дітьми Дроворуба. Щороку він ставав усе гарнішим. Односельці дивувалися, бо всі вони були смагляві й темноволосі, а він був білим і витонченим. Його кучері були подібні на пелюстки золотого нарциса, губи були, як червона квітка, а очі, як фіалки. Та хлопчик ріс гордим, жорстоким і егоїстичним. Він зневажав дітей Дроворуба через їхнє низьке походження, говорив, що сам має благородне походження, адже прилетів із зірки. Ніякого жалю не було в нього до бідних, сліпих, покалічених і нужденних. Діти корилися йому, бо він був вродливим, хорошим бігуном, міг танцювати і грати на дудці.

Одного дня через село проходила бідна жінка-жебрачка. Її одяг був подертий, ноги були поранені камінням на дорозі. Стомившись, вона сіла перепочити під каштаном. Хлопчик-Зірка побачив її і почав кидати у неї каміння. Дроворуб побачив, що робив Хлопчик-Зірка, він підбіг і насварив його. Хлопець відповів, що він не його син, бо його знайшли у лісі. Коли жінка почула ці слова, вона голосно заплакала й зомліла. Тоді

Дроворуб поніс її у свій дім, його дружина оточила її турботою. Коли жінка отямилася, то дізналася, що хлопчика знайшли 10 років тому у лісі. Почувши про бурштиновий ланцюжок і плащ, гаптований зірками, жінка сказала, що хлопчик — її син, якого вона шукає по всьому світу.

Хлопчик-Зірка зневажливо розсміявся й сказав, що жебрачка не може бути його матір'ю. Він сказав, щоб жінка виміталася звідси. Жебрачка розповіла, що народила його в лісі, та грабіжники вкрали його. Але вона впізнала його тепер, коли побачила золотий плащ і бурштиновий ланцюжок. Хлопчик сказав, щоб вона забиралася і не соромила його перед іншими, бо він вважає себе сином зірки.

Тоді жінка підвелася та пішла в ліс, гірко плачучи, і коли Хлопчик-Зірка побачив, що вона пішла, то зрадів і побіг назад гратися зі своїми товаришами. Та друзі почали дражнити його, що він гидкий, як жаба, і бридкий, як гадюка. У колодязі Хлопчик-Зірка побачив, що він став потворним. Маленька донька Дроворуба сказала, що дружитиме з ним навіть тепер. Але Хлопчик сказав, що хоче спокутувати свій гріх, бо він відрікся від мами. За це зло він хотів понести покарання.

Хлопчик-Зірка пішов у ліс, та мами не знайшов. Він йшов і в усіх запитував, чи не бачили вони випадково його матінки. Кріт сказав, що нічого не знає, бо хлопчик осліпив його. Коноплянка теж нічого не знала, бо не могла літати, адже хлопчик підрізав їй крила. Хлопчик-Зірка заплакав і попросив пробачення в Божих створіннь, котрих образив.

Коли він проходив селами, діти знущалися з нього та жбурляли в нього каміння, йому не дозволяли навіть спати в корівниках. Ніде Хлопчик-Зірка нічого не чув про жебрачку, яка була його матір'ю, хоча 3 роки мандрував світом.

Одного вечора Хлопчик-Зірка підійшов до брами міста, яке було оточене великими мурами й стояло на березі річки. Вартові не пустили його і глузували з нього. До них підійшов чоловік, чий обладунок був прикрашений золотими квітами й на шоломі котрого був крилатий лев, і став розпитувати про хлопця. Вартові сказали йому, що продають хлопця. Підійшов якийсь старий чоловік зі злим обличчям і купив хлопчика.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

Він повів його у місто і привів до свого будинку. Старий вийняв зі свого тюрбана шовковий шарф, зав'язав ним очі Хлопчику-Зірці й повів до темниці. Там він дав хлопчикові їсти запліснявілий хліб.

Наступного дня старий, який насправді був наймайстернішим із чаклунів Лівії, прийшов до Хлопчика-Зірки й сказав, що у лісі поблизу є три золотих монети. Одна з білого, друга з жовтого, а третя з червоного золота. Сьогодні хлопчик мав принести монету з білого золота, а якщо не принесе, то отримає сто раз батогом.

Чаклун зав'язав очі Хлопчика-Зірки шовковим шарфом і провів його через будинок і сад. Відчинивши маленькі двері своїм перснем, старий випустив його на вулицю.

Хлопчик-Зірка пішов до лісу, але не знайшов монету з білого золота, про яку

говорив Чаклун. Коли сонце почало заходити, він почув із гущавини крик, начебто комусь було боляче. Забувши про власне горе, він побіг і побачив маленького Зайця, що потрапив до мисливської пастки. Хлопчик звільнив його, а Зайчик, дізнавшись про горе Хлопчика, повів його до дупла великого дуба. Там лежала монета з білого золота.

Хлопчик-Зірка взяв монету і пішов до міста. Біля міської брами сидів прокажений. Він так благав подати йому монету, що Хлопчик віддав, щоб той не помер з голоду. Чаклун побив Хлопчика-Зірку й поставив перед ним порожню тарілку, а потім кинув його до темниці.

Наступного дня Чаклун наказав принести монету з жовтого золота. У лісі Хлопчик-Зірка зустрів Зайчика, і той показав, що монета в озері. Хлопчик взяв монету і поспішив до міста. Але прокажений знову благав про допомогу, і Хлопчик віддав монету. Коли він прийшов до будинку Чаклуна, той знову побив його, кинув до темниці й сказав, що завтра треба принести монету з червоного золота. Якщо Хлопчик принесе, то стане вільним, а якщо ні — то його вб'ють.

Уранці Хлопчик-Зірка пішов до лісу й увесь день шукав монету з червоного золота, але ніде не міг її знайти. Увечері він сів і заплакав, і в той час до нього прийшов маленький Заєць. Він підказав, що монета в печері за деревом.

Знову Хлопчик зустрів прокаженого і дав йому монету з червоного золота. На серці в нього було тяжко, бо він знав, яка лиха доля чекала на нього. Однак коли він проходив через міську браму, варта шанобливо вклонилася йому, кажучи: "Який красивий наш володар!". Хлопчик-Зірка подумав, що з нього глузують. Нарешті він опинився на величезній площі, де був палац Короля. Ворота палацу відкрилися, і священнослужителі, і високопосадовці міста побігли йому назустріч. Вони схиляли перед Хлопчиком голови й казали, що він повелитель, якого вони чекали.

Хлопчик зрозумів, що повернулася його врода. Священнослужителі й високопосадовці стали на коліна й сказали йому, що він їхній володар. Хлопчик сказав, що не гідний цього, бо спершу має дістати прощення від матері, яку образив. Раптом серед натовпу він побачив жебрачку, а біля неї стояв прокажений. Хлопчик попросив у матері прощення і став на коліна. Коли його пробачили, він піднявся і побачив, що жебрачка і прокажений — Король і Королева. То були його батьки. Вони обняли й поцілували сина, привели в палац, і він став володарем усього міста над річкою. Він керував справедливо й милосердно, злого Чаклуна вигнав, Дроворубові та його дружині послав багато подарунків, а їхніх дітей усіляко вшановував. Але правив він недовго, бо надто великими були його страждання, і через 3 роки він помер. А той, хто прийшов після нього, правив жорстоко.

Стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу